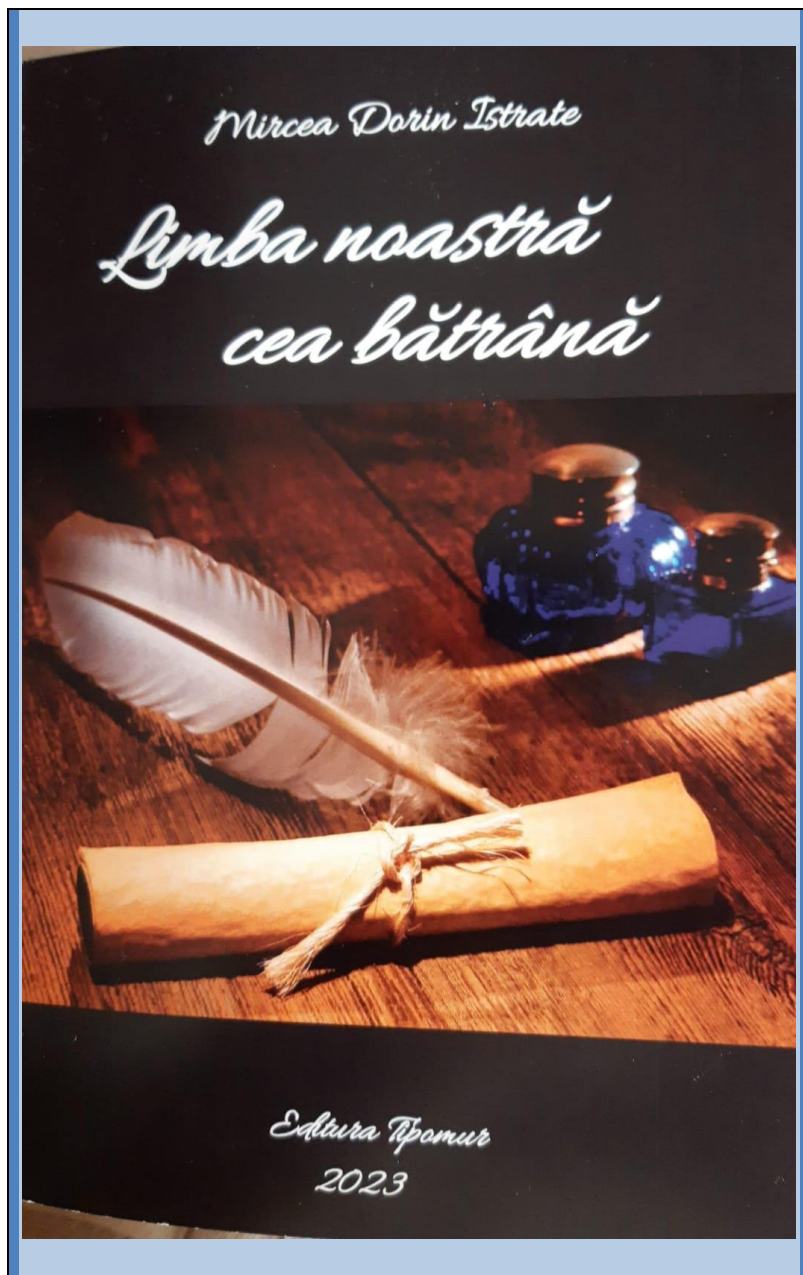

Limba noastră cea străbună

Mircea Dorin Istrate – președintele Ligii Scriitorilor – Filiala Mureș, colaborator al Revistei Cetatea Cavalerilor, premiat cu Placheta Eminescu, la Gala din 15 ianuarie 2024, și-a făcut bunul obicei de a ne răsfăța cu frumoasele și răscolitoarele sale POEZII PENTRU SÂMBĂTA SEARA.

Mulțumim și răsplătim efortul creatorului prin postarea pe platforma online a Bibliotecii Bravului Cavaler pentru ca aceia care iubesc poezia și ȚARA, căreia îi sunt destinate, să le poată citi și medita la profunzimea mesajului patriotic al acestora. Într-o astfel de fericită împrejurare am primit „Limba noastră cea bătrână”, cu dedicația deosebită a autorului volumului lansat de poet la Târgu Mureș.

De cum deschizi voluminoasa carte (cu 100 de poeme, 208 p.) te frapează aprecierea din prefață, semnată cu dărnicie pe 8 pagini de Cezarina Adamescu: „una din dimensiunile majore ale patriotismului a fost și este din totdeauna, cinstirea limbii române”, iar autorul etichetat „Voievodul poeziei ardelenе”, unul care nu și-a uitat graiul în care a fost alintat și „legănat cu acoperământul cald al limbii materne”, pe pământul mureșan. Pentru el limba este asemenea „sfintelor Moaște din Biserica vorbirii românești”. De altfel această legătură de nedesfăcut a poetului cu „limba cea bătrână” este argumentul metaforic:

„limba este **Focul** cel mereu veghetor de conștiință a acestui neam, este **Înfioratul cânt** al neamului, **Zidul ei de rezistență, Identitatea sa**”. Și pe fusteii devenirii istoriei neamului românesc, viețuitor „aici de la ființarea lumii” poetul ne poartă pe valurile vieții, cu origini, nume, renume, rugi și omagii, sentimente pentru recâștigarea Demnității naționale. Limba cea bătrână conservă istoria, al cărei izvor limpede de libertate îl exprimă ca o continuă speranță ce este. În bătrâna limbă română simțim „DORUL cel arzător de Dor” în rotunjimea hotarelor De la Nistru pân la Tisa, între care se murmură încă Doina!

Despre Mircea Dorin Istrate am aflat și alte detalii de la unul dintre cei care i-au rostit „laudație”, de Ziua Culturii Naționale, precum la telefon și la Biblioteca Județeană Târgu Mureș, Ioan Berța – președintele Asociației Culturale „Avram Iancu”, – Filiala Mureș. Printre frânturi de idei despre poezia militant patriotică, cadentată în ranița lui de ostaș, și a proiectului celor 15 volume publicate, sau în pregătire ale poetului, discuția agreabilă a fost îndreptată și spre Eroul Ardealului, venerat de interlocutor, Avram Iancu, în special. Așa am aflat mai multe despre munca întinsă dar cu pasiunea dedusă de confratele „Voievod al poezie ardelenе”. Mi se confirma astfel ceea ce reieșea din textul și mesajul poeziilor lui Istrate, cuprinse în volumul: *Eminescu, file rupte din Revista Cetatea Cavalerilor* ceea ce poetul considera: „Smerită cinstire „Eminescului cel nemurit” și cinstirea sa pe „suitoarea cărare a mersului nostru în istorie” asemenea *Eminescului „crucifixul poeziei românești”*”.

Liliana Moldovan surprinde în *Cuvântul înainte* al volumului, chipurile limbii române în versurile lui Mircea Dorin Istrate, în „oaza de romantism și bucuria creației, consacrată elogierii limbii naționale și a celor care o vorbesc”, căci multe expresii sunt împrumutate de poet din graiul popular. Astfel frumoasele cuvinte dau sonoritate, melodie și strălucire arhaicelor expresii de laudă aduse eroilor populari sau legendari. Strălucesc „icoanele lirice închinat lui Eminescu, cu respect față de biserică, credința strămoșească, care generează o morală sănătoasă menită să întărească încrederea între români. Omagiul adus limbii române cea bătrâne este o reflectare a nostalgiei unui „MARTOR al vremilor trecute” spre reamintire „a celor uitate ori pierdute”. În jocul metaforelor Mircea Dorin Istrate încearcă să reaprindă flacăra respectului pentru limba și cultura română. Ca un bătrân sfetnic el aduce porunca din străbuni: „IUBIȚI, OCROTIȚI ȘI APĂRAȚI mereu și mereu, chiar cu prețul vieții voastre dacă este nevoie, LIMBA ROMÂNEASCĂ, și mai ales SALVAȚI-O oriunde și oricând puteți face acest lucru, ca pe o NEPREȚUITĂ AVERE”(p.15)

Dar cel mai edificator exemplu rămâne textul autorului din **Poeziile de sâmbătă seara** (03.02 2024) a proiectului său *Drag de neam și țară*, cu: **ȚINEREA DE MINTE** în care Mircea Dorin Istrate zice:

„Suntem un popor străvechi, înșfînțit aici, în huma începutului de lume, unde ne-am împuit mereu în scurgerea timpului. Pentru a dăinui în bună înțelegere, din trăiri și poticneli, din greșelile făcute și iertările cerute ne-am făcut legi, datini, obiceiuri, pe care să le respectăm mereu fără crâcnire și apoi să le transmitem urmașilor ca sfântă și neprețuită comoară lăsată din moși-strămoși, veac după veac, pentru a dăinui aici în frățietate, în cinste, în demnitate și în onoare.

Ne-am încrezut în cuvântul dat, în promisiunile făcute, pentru că ele erau atunci, în vremea veche, mereu și mereu respectate și ținute cu sfințenie, fiind de-asupra a tot și a toate câte erau în lumesc. Așa s-a clădit lumea de-nceput a strămoșilor mei, așa s-a întărit, așa s-a lărgit ea atunci în lungul și-n latul pământului și așa am crezut că va fi mereu. Dar la fel ca în biblicul Rai adamic, păcatul l-a îmbiat cândva, pe cineva, să nu mai respecte vechile rânduieli, să mintă, să înșele, să promită fără acoperire și, din acea clipă, s-a năruit lumea.

Poporul acesta a fost mereu mult prea blând, încrezător în cuvântul dat, în învățăturile și pildele Iertătorului nostru Issus, în jertfelnicia Lui pentru ștergerea păcatelor lumii, prea sfielnic, prea îngăduitor și iertător cu alții, prea bun la suflet, pricini din care a suferit atâtea în mersul veacurilor.

A știut că în unire stă puterea, forța și tăria neamului său și tocmai de aceea ori de câte ori s-a adunat în granițele limbii sale a crezut că va fi pentru veșnicie. S-a înșelat însă amar, ca și atunci când a crezut că, aducând domni străini va fi mai bine condus, când a încheiat tratate mincinoase cu mai marii lumii, când s-a aliat cu aceștia, când a crezut în ruga de iertare a învinșilor, când s-a pus încrezător și cu bunăștiință sub ocrotirea unora, când a vrut să fie și el alături de mai marii lumii plătind prea scump această clipă înșelătoare de mărire, când alții l-au tot îndemnat să-și schimbe orânduirea pentru o alta iluzorie care-l va duce mai apoi la pieire, când a vrut să fie și el liber cugetător, lepădându-se de credința lui străbună, și multe altele care l-au dezunit, l-au înstrăinat de neam și glie, l-au sărăcit de bogățiile sale, l-au ținut la coada lumii și, în final, l-au nevoit cum n-a mai fost el vre-odată.

Acesta este blestemul pe capul omului cel încă mai bun la suflet decât alții di-mprejurul său, dar trăitor și el în această lume atât de înrăită, plină de păcate, învățată cu minciuna, cu hoția, cu înșelătoria, cu promisiunile deșarte, fără frica de Dumnezeu, doritoare de prea multă libertate, depărtată încetul cu încetul de rădăcinile sale, de neam, de propria istorie, de credința străbună. Și ce-i mai rău e că greșim mereu și mereu și nu ne învățăm minte ca să nu mai repetăm la nesfârșit greșelile făcute.

Vin vremuri grele și noi care încă mai avem câte ceva din cele trebuincioase pentru viață, în loc să trecem cu bine prin aceste vremi, ne-om nevoii mai mult ca niciodată, tocmai pentru că nu am învățat încă de atâta amar de timp că doar „ unirea-n cuget și-n simțiri” dă adevărata putere unui neam, că doar încrederea în noi, în vrerea și dorințele noastre a fi îndeplinite, în credința străbună, în curajul, demnitatea și neplecarea capului în fața altora, ne înalță cu adevărat în fala lumii.

Mai e mult până atunci, mai e încă mare nevoie să revenim la matca străbună, la mereu aducerea aminte a jertfitorilor noștri cei prea depărtați acum de sufletul nostru, un Zalmoxes, un Decebal, un Burebista, Descălecătorii, Basarabii, Mușatinii, domnii noștrii cei de început, de un Mircea, un Ștefan cel Mare, un Mihai, un Avrămuț, un Cuza și atâtea alții care-și dorm veșnicia aici în huma străbună, pentru că ei sunt

acum, și-n veci de veci, bornele noastre presărate pe drumul viețuirii, troițele cele veghetoare de conștiință, izvoarele dădătoare de curaj și jertfelnicie în clipele de mare cumpănă.

Țineți dară minte ce ne-au tot spus baciai noștri cei înțelepți: cum că noi suntem scoborători dintr-un neam mare, puternic, neaplecător nimănui și plăcut ceresului, așezat aici de la-nceputul lumii, că ni-i s-a dat să viețuim și să păstrăm mereu curată preafrumoasa grădină a Maicii Domnului, pentru a merita a fi, la sfârșitul veacurilor care vor să vină, sămânța de-nceput a lumii celei noi. Gândiți-vă mereu la asta și puneți în ruga voastră de iertare îndreptată spre ceresc, lăcrimata boabă a sufletului vostru cel smerelnic, ce se vrea mai bun și mai înțelept, spre a putea schimba lumea de azi și spre a spera că va primi la sfârșitul vieții pământeste, mântuirea pentru tot și toate câte le-au făcut în trăirea cea lumească.

***

VREMURI GRELE

Dacă mai deschideți din când în când cumva o carte de istorie a românilor, veți găsi între primele ei pagini însemnări despre vremuri încărcate de glorie, de măreție, de fală, de bărbăție, de dragoste adevărată față de neam și țară, de frățietate, de jertfă. Pentru că pe-atunci, în cea vreme-ndepărtată, un Zamolxes ne învăța legile adevărului și ale dreptății, cum că noi suntem asemenea zeilor, nemuritori; marele Burebista că tăria unui neam stă în unirea lui în jurul conducătorului; Decebal, crucea neamului acestuia, că veșnicia faptelor noastre cele mari sunt de-acum săpate în carnea Columnelor, cele semănate de-acum cu sânge de-alungul și de-alatul moșiei noastre; Mircea, că tot și toate trebuiesc făcute cu adâncă chibzuială și înțelepciune; Stefan cel Mare, că neatârănarea țării se ține cu nenumărate lupte, cu jertfă, sacrificiu și credință în Dumnezeu nostru cel iertător; Mihai, că în norocul unei clipe sorocite se face istoria cea mare și adevărată; Avramuț, că idealul și speranța unei nații adună și îmbărbătează masele; Cuza, că doar unirea tuturor face puterea cea trebuincioasă a schimba lumea.

Fără ei, fără gândul și faptele lor mărețe am fi acum pleava lumii, purtată de vântul istoriei, înși fără modele de urmat, fără idealuri, speranțe, aduceri aminte. De-alungul întregii noastre viețuirii, aici, în cuibarul veșniciei, noi n-am făcut altceva de cât să ne tot unim în jurul unui bărbat cu drag de neam și țară, în jurul unei idei, să ne lățim moșia strămoșească până în granițele limbii sale, să luptăm mereu și mereu pentru apărarea neamului și a țării, pentru sfânta și jertfelnică neatârănare. Și mai întotdeauna hulpavii noștri vecini ne-au împușinat în nenumărate lupte, ne-au dezbinat și ne-au împărțit moșia, ne-au ars-o, ne-au furat-o, ne-au secătuit-o, ne-au vlăguit-o de oameni, de bogățiile câmpului, de comorile pământului. Dar de fiecare dată ne-am ridicat din țărâna umilinței și a deznădejdiei, ne-am îmbărbătat, ne-am adus aminte de toți inaintemergătorii noștri știuți, pomeniți și ținuți mereu aminte în fânâna sufletului nostru ca leac vindecător a toate relelor acestei lumi și așa am ajuns, de fiecare dată, iarăși ce-am fost.

Iar dacă mă gândesc că noi suntem aici de-odat cu lumea, că am fost cap de neamuri pentru alții di-mprejurul nostru, că strămoșeasca noastră moșie se întindea până dincolo de soare-răsare și soare-apune, că limba noastră cea bătrână, datinile, obiceiurile, portul, le întâlnim și-acum prin largul lumii, mi se umple sufletul de bucurie, de fală, și mărire. Acum însă, cu o moșie doar cât o țandără din ce-a fost odată marea noastră împărăție, cu neamul dezunit și dezbinat, cu hoți, lași și trădători cum n-am avut niciodată atâtea în jertfelnicul nost neam, când suntem fără conducători de nădejde în urma căroră să ne înșiruim toți pentru ai da țării speranțe și putere, pentru a o face de neînvincis, mă cutremur și mă înspăimânt la ce ne putem aștepta.

Se pare că Dumnezeu ne-a luat mințile lăsându-ne în plata noastră, ori poate ne pedepsește pentru grelele păcatele de-acum, că prea ne-am întinat în glodul nemerniciei, al lașității noastre, al avariției, al minciunii, uitând cu totul de cele sfinte, de suflet, de nemurirea lui, de neamul di-mpreună cu care suntem trăitori aici, în Grădina Maicii Domnului, pe care am început să o vindem, să o furăm, să o pustiim.

Suntem atât de mici în tot și toate, în gând, în simțire, în fapte, am schimbat dragostea cu ura, adevărul cu minciuna, curățenia cu întinarea, toate numai pentru mărirea noastră și nu a lui Dumnezeu, a neamului și-a țării.

Vor veni vremuri grele tocmai pentru a ne arăta câte încă le-am pierdut, pentru a ne căii și a cere cu smerelnicie iertare și poate doar atunci când vom fi iarăși uniți, drepti și cu dragoste spre toate cele sfinte

din ceresc și pământesc, vom fi iarăși mari și puternici în fața lumii, putând a ridica în fală și mărire, buna noastră Maică, România. Dă Doamne să apucăm și noi din dulceața acelei vremi ce va să vină.

În mintea unora dintre noi, persistă încă ideea că, doar cucerii, omorâți, luați în sclavie, furați de marile noastre bogății, oprimați atâtea ani sub talpă romană, ne-am deșteptat, ne-am civilizat, ne-am alăturat lumii bune, am învățat o nouă limbă, am îndrăgit zeii romani și de atunci suntem și noi cineva. Fără toate astea am fi rămas niște barbari nenorociți, mult prea liberi, trăind în continuare după Legile Belagine învechite, (fără sclavi care să muncească în locul nostru), sub zeii noștri, după datinile și obiceiurile noastre străvechi, în prea multă cinste, libertate și adevăr, cu prea multe bogății cu care n-am fi știut ce să facem.

Noi eram aicea înainte cu mii de ani ca romanii să se fi înfipt în Itaca lor, am avut o limbă (prisca veche), am avut o mare civilizație a păcii, a bune înțelegeri, a unei gândiri filosofice, dovadă fiind: Gânditorul, Tăblițele de la Tărtăria, Hora de la Frumușica, Cercul Solar de la Sarmisegetus, Tăblițele de aur de la Sinaia, etc, am avut aici tot ce ne-a trebuit, pentru ca prin muncă cinstită să nu trebuiască a-i jefui pe alții. Păi cum să gândim că fără romani am fi rămas niște barbari nenorociți în această adevărată Grădină a Maici Domnului, Raiul după care au tânjit atâtea atunci și tânjesc mult mai mult alții acum.

Că îl preamărim în imnul nostru pe Traian e de noaptea minții, adică tu, om cu scaun la cap, să îl slăvești în Cântul Țării pe cel care ți-a luat libertatea, bogățiile, înrobindu-ți neamul tău cel străvechi pentru sute de ani, chiar că trebuie să fii cel puțin tâmpit.

E adevărat că în vremea ei, Școala Ardeleană, care a făcut atâtea lucruri bune pentru culturalizarea noastră, vrând să de-a o notă de noblete, de „sânge albastru” acestui neam, a forțat puțin adevărul istoric, legându-ne nașterea poporului nostru de marea „civilizația romană”, așa apărând teoria că noi „ne tragem din romani”. Ea, Școala Ardeleană, a răspândit ideea că istoric, originea noastră este pur latină, iar lingvistic limba română este de asemenea latină.

Vremea aceea e trecută, noi ne-am mai deșteptat dar tot cântăm, rușinați cumva, Imnul României, care, fără strofa a doua:

*„Acum ori niciodată dă dăm dovezi la lume
Că-n aste mâini mai curge UN SÂNGE DE ROMAN
Și că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume,
Triumfător în lupte, un nume de TRAIAN”*

ar fi acceptabil, pentru că are chemare, însuflețire, nerv, este mobilizator, dar nu spune o vorbuliță măcar de strămoșii noștri daci, întâistătorii acestor locuri.

O fi fost Traian cel mai mare împărat al lor, dar fără a se face cunoscut prin cuceririle sale, care au implicat moarte, jaf, sclavie, nu ar fi însemnat nimic. Ei, romani, de ce nu au putut să-și vadă de treburile lor, să-și muncească singuri pământul care-i hrănea, fără a-i forța pe sclavi să facă acest lucru în locul lor, de ce le-a trebuit pământul altora, munca altor, roadele și bogățiile altora? Aceia n-au plâns după morții lor pieriți în războaie apărându-și glia străbună? Nu s-au jelit? Nu i-au blestemat pe acești civilizatori, hoții și criminalii lumii de-atunci pentru toate câte au îndurat civilizându-se? Atunci de ce să-i preaslăvim pe Traian, pe Gingis Han, pe Alexandru cel Mare, pe Napoleon, (pe Hitler și pe Stalin nu). Păi civilizația nu putea fi răspândită și în timpuri de pace, de bună înțelegere, de bună vecinătate, de prietenie?

Credeți că fără Traian, noi n-am fi fost în stare să evoluăm, să ne civilizăm? Civilizați nu vom fi atâta vreme cât unul dintre noi își arogă dreptul de a-i civiliza pe ceilalți cu de-a sila, pricinuindu-le suferință, îndurerare, moarte.

Așa că eu și ca mine poate că și alții, nu am nici un respect pentru cei care, asemenea lui Traian și-au impus prin forță „civilizația” lor, distrugând „civilizația” noastră, clădită cu nespus efort, răbdare, trudă și jertfelnicie milenii la rând și cu atât mai mult nu vreau să îi văd numele în ÎMNUL ȚĂRII MELE, eu fiind cel care, mai susțin încă, fără să-mi fie rușine, că:

*„Acum ori niciodată, să dăm dovezi la lume
Că-n aste mâini mai curge UN SÂNGE NOBIL, DAC
Și că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume,
Triumfător în lupte, pe DECEBALUS, DAC”*

„Icoane pe altarul țării”

ȚI-E GREU MĂICUȚĂ ȚARĂ

*Ți-e greu Măicuță Țară în aste crunte vremi,
Când toți te fură-n voie, iar tu de-acum te temi
Că furii mari te-or rupe în câte părți îmi vor
Și-n alte hărți te-or pune în vecii-vecilor.*

*Ți-e greu Măicuță Țară de-atâtea osteneli,
Din zilnicita-ți muncă la mulți le dai pomeni
Numai să fie bine și liniște și pace,
Că azi ce-mi ești nimica, n-ai altceva a face.*

*Ți-e greu Măicuță Țară, tu veșnic lăcrimată
Și mult prea jertfitoare, din vremea depărtată
Tot dat-ai vamă vieții pe fiii tăi cei buni,
Ce-ți însfințesc țărâna sub cruci fără cununi.*

*Ți-e greu Măicuță Țară, deși îmi ești bogată,
Ai sărăcit de-acuma, că roada ți-e luată
De ceia mari ai lumii ce-n hora lor te joc,
Cum vrerea lor le este, mereu în nenoroc.*

*

*Acum, de-o vreme-ncoace ești tristă și-abătută,
Iar viața ta sărmană, aproape că e frântă,
Când vezi cum se-nrăiră de-o vreme și-ai tăi fii,
Ce nu au drag de tine, de parc-ar fi străini.*

*De-aceea-ți este teamă, că vremea de-altădată
În carea-i fost în fală, de mulți îngloriată,
N-apoi n-o să mai mai vină, că n-are astăzi cine
De tine milă-i fie, să vrea să-ți facă-un bine.*

*Așa că-ți cheamă dară din vremile trecute
Naintemergătorii, acei cu stele-n frunte,
Ce-n vremea ta cea bună te-au ridicat în slavă,
Să știe toți că fost-ai cândva, o Mamă Bravă.*

*Și-n inimă la tineri trezește-le mândria,
Că încă nu-i pierită-n pustie România,
Pe toți mi-i ține-aproate și-ostașii tăi să-ți fie,
Când dânșilor li-i cere, minuni de vitejie.*

***

**SĂRUTA-ȚI-OI DREAPTA,
MAICĂ ROMÂNIE**

*Săruta-ți-oi dreapta, maică Românie,
Eu, mărunțul care, tu mă ocrotești,
Tu cât poți te strădui, viața să ne fie
Bună, împlinită, sub iertări cerești.*

*Săruta-ți-oi dreapta, bună Românie
Că ne ții pe toții în culcuș lumesc,
Chiar dacă pe-aicea încă-i sărăcie
Locul are-n dânsul, har dumnezeiesc.*

*Săruta-ți-oi dreapta, bună Romînie
Că-n cuiabar de suflet, încă românesc,
Tu în gând ne pus-ai zbor de ciocârlie
Iar în cele ape, stele din ceresc.*

*Săruta-ți-oi dreapta, maică Românie
Că pe sfânta-ți glie, câți îmi viețuiesc,
Din cea străvechime suntem veșnicie
Chiar de vremuri încă, ne mai vămuiesc.*

*

*Lăcrimată mamă, bună Românie,
Iartă-i pe aceea care-ți mai greșesc,
Mulți ți-s scut și spadă, fală, vitejie,
Și cu drag în suflet, ei mi te iubesc.*

**

*Dragă, bună maică, dulce Românie,
Știu, că de o vreme mulți te umilesc,
Dar veni-vor timpuri, când ți-o fi să-ți fie
Numele renume, în acest lumesc.*

***

ÎNAINTEMERGĂTORII

*Scurmători în glia țării și pe soare și pe ploaie,
Rugători pe la icoane, slujitori la neam și țară,
Voi ce viața v-ați rărit-o prin trecutele războaie,
Vița voastră strămoșească, azi, ajunsă-i de ocară.*

*Răbdători și buni la suflet, cu speranța-n Preamăritul
Ați trecut prin cele veacuri umiliți și-ncrezători,
Tot ținând pe-ai voștri umeri di-nceputuri, veșnicitul
Și nicicând la vremi trecute nu rămasu-mi-ați datori.*

*Păstrători în lada vieții de smerită-ngăduință,
De curat și de cinstire, de iubire creștinescă,
De frumosul cel din suflet, bunătate și credință,
Voi lungit-ați astă lume, ea din ea să-mi tot renască.*

*N-ați trecut degeaba lumea, ci cu viața voastr-ați scris-o
Să rămână rând de carte ca istorie trăită,
Voi ați fost umbra lui Stefan și moșia i-ați păzit-o,
Cu Mihai ați fost alături în clipita lui mărită.*

*La popescul Blaj, cu Iancu, voi ați fost speranța țării
Că scăpa-veți de obidă grofului asupritor,*

*Și la Alba, toți ca unul ați gândit, că largul zării
Al românilor e totul, ca-n cuprinsul unui dor.*

*Voi cu țara-mi sunteți una, plămădiți din a ei tină
Ca troițe veghetoare și altare de-nchinat,
Semănați în glia noastră, sunteți boabe de lumină
Pe cărarea care vine din trecutu-ndepărtat.*

*Fără voi am fi nimicuri, dezlipiți de lutul țării,
Fără drag de a ei soartă, fără simț, fără credință,
Frunze-n vântul deznădejzii, risipite-n largul zării,
Lăsători în voia sortii, fără sfânta năzuință.*

*Voi îmi sunteți cheagul lumii, stâlpul ei de înălțare,
Sfinți de pus pe tâmpla țării ca icoane de-nchinat
Mărețitele istorii, borne puse la hotare,
Gând rămas în mintea noastră, într-un bob de lăcrimat.*

***

EU SUNT URMAȘ DE DAC, NU DE ROMAN

*Romanilor, v-o spun de la obraz
Că mândru NU-S, când unii spun în fală
Că eu mă trag din voi, și până azi
Sunt viță-nnobilată, nu barbară,*

*Că stărpea mea mlădiță-i din Traian
Și-n imnul țării-l veșnicesc în toate,
Că al meu sânge-i sânge de roman,
Și nu de dac, netemător de moarte.*

*Voi însă-mi sunteți neam de criminali
Ce-ați jefuit și pustiit popoare,
O haită înarmată de șacali
Ce v-ați întins ca râia pe sub soare.*

*Ce-ați vrut la noi? Doar aur, miere, grâne,
Durere, jale, multă nedreptate,
Femei vă facă poftele hapsâne
Și pâine, circ, distracții, cât se poate.*

*A voastre armii dornice de sânge,
De glorie, mărire și arginți,
De milă n-au știut de-o mamă plânge
Cerându-vă crutare ca la sfinți.*

*Cu-al nostru aur v-ați nălțat Columne,
Vă știe lumea mari învingători,
Dar ce-ați cătat la noi și-n larga lume
Că nu prea știu să vă fi fost datori.*

*Ne-ați jefuit de aur și de sare,
Și ne-ați robit sub lovituri de bici,
Tot ne-ați furat ce-am strâns cu grea sudoare
Să vă-mbuibați, călăi nemernici.*

*La Roma dus-ați toate-n mare fală
Și-ați petrecut un an în sărbătoare,
Rămas-a țara-n urma voastră goală
Și -n jug de robi ne-ați pus, la grea strâmtoare.*

*

*Pe cât am fost odată mari și tari
Pe-atâta astăzi eu mă sint un prost,
Că mă fălesc cu voi, niște tâlhari,
Uitând de bunăvoie cine-am fost.*

*Mă ierte Decebalul, preamăritul,
Mă iarte Burebista, Deceneu,
Mă ierte și Zamolxe, nemuritul,
Mă ierte chiar și bunul Dumnezeu*

*Că i-am uitat o clipă pe străbunii
Ce-au fost Adamii ăstui colț de rai,
Și mi i-am pus în sânge pe romanii
Ce s-au făcut stăpâni pe-al nostru plai.*

*Eu NU SUNT NEAM cu cea adunătură
Venită din apus și răsărit,
Ce taie-n voie, spânzură și fură,
Doar pentr-o soldă-n aur și argint.*

*Eu cred că SUNT URMAȘ DIN NEAM DE DAC,
Ce n-am făcut la alții nici un bai,
Zamolxe, nu Traian mi-a zis să fac
Doar fapte bune, ca s-ajung în rai.*

*A voastră stare, lungă râncezeală,
Clădit-a fost pe moarte și hoție,
Iar cu ce voi vă preamăriți în fală
Eu nu mă fac părtaș, întru frăție.*

**

*Ai mâinile pătate Împărate,
De sângele preabunilor strămoși,
Cu mine-n veci Traiane, nu ești frate,
Ci ucigaș de-ai mei nenorocoși.*

*Te cânte Roma ta, de mi-o socoate
Cât va voi te-nalțe an de an,
Iar ție-ți spun, să știi de-acum nepoate,
CĂ EȘTI UN PUI DE DAC, NU DE ROMAN*

***

SUNTEM DE VIȚĂ DACĂ

*Motto: „Noi suntem aicea, în curgerea vremii
Și-n umbra veciei cel drum petrecut
Milenii-troițe tot pus-am ca borne
Ne fie socoată la timpul trecut”*

*Stârpea mea-i o stârpe veche, ce se trage din ciobanii
Ce avut-au stâne-n dealuri, fie-aproape de ceresc,
În cădelnița clipitei ei și-au tors din caier anii
Tot lungind a lumii zare, întinzându-se-n lumesc.*

*Și așa, în urma turmei, tot trecând spre lumea largă
Au ajuns în necuprinsuri unde pus-au stâlpi de țară,
Cu-a lor vorbă, cu-a lor straie, cu poveștile-n desagă
Vatră și-au făcut pe-acolo, în ce-a vreme milenară.*

*Ei au fost sămânța lumii până-n lungă depărtare
Învățându-i cu-a lor știință și pe alții întâlniți,
De-asta stămoșeasca urmă are înc-asemănare
Cu-nvechitul grai pe care, moșii noștri l-au vorbit.*

*Mai apoi, la Tărtăria, vorbe-n semne încifrate
Ne-au lăsat spre veșnicire bunii noștri înțelepți,
Vadă bine orișicine că din vremuri vechi, uitate,
Lumea a știut că suntem, oameni mândri, buni și drepți.*

*Iar de-a fost să dăm ca vamă viața-n schimbul libertății
Noi ce-am răs în fața morții, pân' la capăt am tot mers,
De-asta suntem în Columne veșniciți cu prețul vieții
S-arătăm viitorimii, că noi fost-am neam ales.*

*

*Astăzi, dup-atâtea veacuri, când crezut-am c-a mea vână
Vine din străfund de veacuri mărețită și-nstelată,
Unii-mi spun că nu e DACĂ și-apoi încă nici bătrână
Și că sunt o corcitură din romanii de-altădată.*

*Și că-s neam din ceea care adunați din larga zare
I-au urmat prin jaf și moarte pe măriții împărați,
Și-am robit apoi cu sila liniștitele popoare
Ca să fim eroii lumii, lăudați și-ngloriați.*

*Roma încă să ne-aclame, să ne scalde-n bogăție,
Să ne dea moșia DACĂ și averea ei ce-a sfântă,
Ca aici, prin aste locuri, cuibul încă să ne fie,
Să pornim o viță nou, lângă ceea veche, frântă.*

**

*Eu cu cei din astă viță, frați nu fi-voi niciodată
Că nu am, cum ei avut-au, belicoase-apucături,
Nu vreau glorie, mărire, ci o viață așezată,
Cu ai mei trăind în pace și cu ceilalți dimprejur.*

*Eu îmi am în gând străbunii, ciobănind prin jurul lumii
Nu dedați pe la războaie omorând pentru mărire,
De când știu eu sunt aicea, și-mi câștig cel rod al humii
Doar în trudă zilnică, cu mult drag, cu dăruire.*

*Eu sunt dac și-n străvechime urma încă mi se pierde,
Că de-acolo cea cărare s-a pornit până la mine,
E bătrână a mea viță, iară eu, vlăstarul verde
Prin urmași tot înoi-voi, vița dacă ce-o să vine.*

***

VENIȚI ROMÂNI LA SARMIZEGETUSA

*Veniți români la Sarmizegetusa
Că iarăși se răcește-n vatră spuza
La sacrul foc aprins de-ai mei străbunii,
Puteri să-mi pună-n brațe și în pumnii
Ce scut să-mi stea, în vaierul furtunii.*

*Veniți români să ne vedem cu moșii
Ce carne de Columne-au fost cu toții,
Veniți să-i întrebăm cum mi se moare
Când grija țării-i totul, și te doare
De piere un viteaz, sau doar o floare.*

*Veniți români la locul înstelat,
Cu jertfă de strămoși, îndestulat,
Veniți de vă luați de-aici putere
Că patria de-acuma iar ne cere
Să fim de veghe vremii, tot mai grele.*

*Veniți români să ne luăm onoare
Din vatra cea mai sfântă, cea în care
Avutu-l-au pe Decebal, viteazul,
Ne spele de rușine iar obrazul
De n-om fi demni de neamul nostru care
Jertfelnicitu-s-a pe lunga lui cărare.*

*Veniți români, veniți la Zegetusa
Că se răcește-n vatră iară spuza,
Veniți s-o-aprinndem, de ne este vrerea
Să-i dăm acestui neam din nou puterea
De-a fi ce-a fost odată, de demult,
Un neam viteaz, la astă țară, scut.*

***

DĂ-NE DOAMNE

*În al timpului pomelnic, din istorii vechi, trecute,
Pus-am nume 'nălțătoare veacurile să le-nfrunte,
Să rămână rând de carte și de-aminte într-un gând*

La acei care veni-vor, după mine, rând la rând.

*Un ZALMOXES, înțelepul, dătător de Legi Bătrâne,
BUREBISTA, ce făcut-a neamul mare ca o pâine,
DECEBALUS, Jertfitorul, nemuritul din Columnă,
Crucea neamului acesta până-n ziua cea din urmă.*

*Vin la rând vitejii care încropitu-și-au o țară,
Descălecătorii noștri ce din nou ne adunară,
Veghetori să-și țină neamul în hotare, strâns, unit,
Ca în lupte ce veni-vor, fie-n veci, nebiruit.*

*MIRCEA, nume de legendă, scut în vreme de furtună
Stânca tare în vișornii, cu-a sa armie română,
Ne-a arătat că-ntotdeauna zid e dragostea de țară,
Iar de-o porți cu tine-n suflet, ea nicicând nu o să piară.*

*ȘTEFAN, domnul de poveste, vrednicitul în credință
Apăratu-și-a Moldova înstelând-o-n biruință,
Ca să știe-aliotmanul că pe-aicea nu-i pustie,
Iar de vii cu gânduri negre, tu rămâi aici, vecie.*

*După el, o bună vreme, ca troițe veghetoare
Domni viteji ținut-au calea secolelor următoare,
Să nu piară în uitare neamul nostru românesc
Ce aici și-a dus sortitul, pe sub umbră de ceresc.*

*Fost-a clipă de lucire într-un veac nebun, VITAZUL,
Ce-a unit sub al său sceptru, cea speranță, idealul,
De-a fi una, ca odată, vorbitori de-aceeași limbă,
Și pe unde ei sunt încă, țara asta să se-ntindă.*

*Nu ne-a fost sortit atuncea să rămânem strâns uniți,
Dar cea clipă suitoare, din străfundul noastrei minți
A-implinit-o domnul CUZA, omul drept, cinstit și bun,
Ce-a făcut mica unire, iarăși început de drum*

.....
*De la ei și pân-acuma neamul n-a avut modele
După care să se-nșire și să facă a lui vrere,
Să ne urce-n fala lumii, să fim mari, nebiruiți,
Nu mereu purtând războaie, jecmăniți și înrobiți.*

*Doamne, dă-ne, cum mai dat-ai, mintea noastră de pe urmă
Să fim iar uniți cum fost-am, nu cum suntem azi o turmă,
Și mai dă-ne om în frunte să ne spele de păcate,
Să ne curețe de rele, să ne nalțe-n mândre fapte.*

*Să ne fie în credință pentru neam și pentru vatră,
Să închidă guri spurcate la acei care ne latră,
Să ne pună-n suflet țara și în fală al ei nume,
Ca atunci când ea ne cheamă, să-i fim piatră de Columnne.*

*Ești nimic, de-n astă viață n-ai fost neamului tău vrednic
Și de încă după moarte nu vei sta într-un pomelnic,
De nu-i fi un rând de carte, sau un nume de aminte
La acei ce vin acuma, ducă veacul înainte.*

*Lasă dar, cât ești în viață urmă lungă, apăsată,
Nobilează-ți clipa vieții mărețindu-te în faptă,
Ca să fii, cu alți de-o seamă, pildă pentru neamul care
Azi e jos și-n suferință, că modele nu mai are.*

***

ICOANE PE ALTARUL ȚĂRII

*La altarul țării mele, cu smerenie mă-nchin
La icoanele ce neamul din vechime mi-l tot țin,
Ele-s ÎNCEPUTUL nostru, MOȘII mei scoborători
Din a ZEILOR SĂLAȘURI, cele dincolo de nori.*

*Ei venit-au să ne-nvețe TAINÉ VECHI, necunoscute,
Să fim ÎNCEPUT DE NEAMURI prin ținuturi neștiute,
Să ne ducem limba, portul, datinile pământești,
Și poveștile străbune pân' la porțile cerești.*

*Să fim DREPTI, în tot și-n toate și ca pasărea de LIBERI,
Iar în suflete și inimi să rămânem veșnic tineri,
Nemurească-ne COLUMNE pentru sfânta LIBERTATE,
Ca de-acol' să-și ia putere neamul nostru, mai departe.*

*Un ZALMOXES, BUREBISTA, DECEBALUS, jertfitori,
Nimănui venit să prade nu rămasu-i-au datori,
Să se știe peste veacuri, că VIAȚA VAMĂ DATĂ
E PUTEREA născătoare de VIRTUTE, nepătată.*

*Și că-n vremea de-nceputuri îmi stă GLORIA străbună,
Fală încă și mărire la istoria ce-adună
Nume, fapte de legendă și mărețe întâmplări,
Ce ne fie-n calea vieții, dănuite îndreptări.*

*

*Mă închin, mai cu sfială, mai smerit, la cât se poate
La icoanele bătrâne din cea vreme de departe,
Când, prin munți, prin deal și șesuri, bunii mei în viețuire
Înădeau cărarea vieții și a neamului vecie.*

*Voi, DESCĂLECĂTORI de țară, cu BOURII în PECEȚI
Tineri domni cu stele-n frunte și în piept cu șapte vieți,
Voi, SĂMÂNȚĂ de DOMNIE ce-ngânat-ați veacuri multe,
Voi sunteți icoana țării, mari exemple de virtute.*

**

*Vin la rând, ei, DOMNITORII, la cea viță românească
Ca s-o poarte mai departe pe sub pronia cerească,
MIRCEA, ȘTEFAN și VITEAZUL, inimosul, domnul CUZA,*

Ce din veac în veac într-una reaprisu-mi-au iar spuza

*DEMNIȚĂȚII noastre care, ne-a ținut SPERANȚA vie
Că suntem români și liberi, rotitori pe astă glie.
Cinste lor și-nchinăciune pentru fila cea de carte
Ce mi-au scris-o cu norodul, să mi-o ducă mai departe.*

***

*Vă-ncinstesc a vostre fapte, tinerimea mea română,
Ce cu moțul nostru IANCU, pus-ați pumnul la furtună,
Răscolindu-mi din adâncuri cea dorință minunată
De UNIRE-N LIBERTATE, vrerea ALBEI - ÎMPĂRATĂ.*

*A fost clipa când cuprins-ați în rotundul de hotare
Limba toată rămânescă și a inimii visare,
Ca-n cuiarul veșniciei să fim una, strâns uniți
Și așa să trecem lumea, în istorii amintiți.*

***

*ÎNSFINȚITE, VII, ICOANE care-mi stați pe TÂMPLA ȚĂRII
Voi ne dați puteri, speranțe, pentru visul înălțării,
Să trezim clipita vieții, ce-i acum în amortire
Și uniți la neam să-i facem, clipa ei, de DĂINUIRE.*

***

VORBESC CU MUREȘUL LA OARBA

*Motto: „ Privind a tale maluri, al nostru suflet plânge,
Că nu demult aicea, au dat obol de sânge
Ostașii țării mele cu dorul țării-n gând,
Atunci când către moarte tu i-am văzut mergând”.*

*Spune-mi !Fostu-ți-a vreodată malul tău roșit cu sânge?
Ori vreo soață, ori vreo mamă, ai văzut c-aicea plânge
După-un soț, copil, ori tată, vamă dată la răboi
Ca a noastră veche viță să trăiască prin eroi?*

*Spune-mi! Au căzut aicea spice tinere în brazdă
Secerate de pe dealuri unde moartea era gazdă?
Îmi văzut-ai schilodiții lăcrimați de-acum o viață
Înșirați pe drumul țării ca măgelele pe ață?*

*Înroșitu-mi-s-a apa-ți de cel sânge curs șiroaie
De credeai că-i volburată dup-o scurtă sfântă ploaie?
Mirositu-mi-a a moarte zile-ntregi și săptămâni
Malul tău, cu plopi și sălcii ce făcutu-s-au cununi?*

*

*-Greu mi-i Doamne a răspunde, zice Mureșu-ntristat,
Că eu fost-am mal de jertfă pentru sufletul curat
Al atâtor mii de tineri ce aici s-au prăpădit
Sub o ploaie plumbuită, ce din dealuri s-a pornit.*

*Doamne, mulți văzut-au cerul și-a mea apă curgătoare
Cu privirea-ncețoșată, o ostașului ce moare
Pentru țara lui și neamul ce-o rămâne după el,
Că aici, atunci ei fost-au, lance sfântului drapel.*

*Eu i-am pus într-un pomelnic, colo sus, la Monument,
Pe acei căzuți atuncea, ce-au răspuns cu toți: Prezent!
Când, ea, Țara, Muma noastră, ne-a chemat să-i apărăm
Glia sfântă, de pe care nici un pas n-apoi să dăm.*

*De aceea, când îmi treceți, printre aste sfinte dealuri
Înturnați-vă privirea către mine, care-n valuri
Duc de-atuncea-n largul zăii sub al plopilor sobor,
A lor faptă jertfitoare, lumea să le de-a onor.*

*Ei sunt stâlpi de demnitate, de exemple și tărie
Cum se ține în urcare neamul, țara veșnic vie,
Iar de astăzi, pe-a lor cruce o să-mi puneți fir de floare,
Ei vor ști că țara, neamul, nu i-a pus încă-n uitare.*

***

*SUB PLÂNSE CRUCI LA MĂRĂȘEȘTI
Motto:„ Sub plânse cruci, de-aducere aminte,
Se veșnicesc pomelnice de nume,
Iar bravii mei, cât țara-i ține minte
Ne-or ridica în fală și renume”*

*Din când în când, mai trecem prin istorii
Cu fruntea sus și pașii apăsați,
Cu fapte mari, ca făcători de glorii,
De crezul nemuririi avântați.*

*La Baia, la Nicopole, Rovine,
La Gorăslău, Mărăști și Mărășești,
La Oarba-n deal, îmi știe orișicine
Au fost minuni de fapte vitejești.*

*Că-n dragoste de țară și moșie
Și-n gând mereu cu dorul libertății,
Eroii mei s-au dus în veșnicie
Plătind cel ort cu însăși clipa vieții.*

*Sunt peste tot pe-ntinsa mea moșie
În cimitire triste, înstelate,
În alte țări, pe unde nimeni știe
Ei se-odihnesc în locuri ce-s uitate.*

*De-aceea-n zile mari de sărbătoare
Noi ce trăim acum în umbra lor,
La capătâi le punem câte-o floare
Și-n boaba unei lacrimi, dăm onor.*

*Că fapta lor mereu ne-a dat putere
Să viețuim aici printre nevoi,
Să fim și noi, când țara ne-o va cere
Spre veșnicirea ei, mereu eroi.*

***

CU PUMNII STRÂNȘI

*JERTFELNICE, prin veacuri trecător
Cu pumnii strânși de ură și mânie,
Din calde rugi și plâns lecuitor
Făcutu-ți-ai speranță, să mângâie.*

*SMERITULE, de veacuri răbdător
Cu pumnii strânși de ieri, de azi și mâine,
La nimenea rămasu-mi-ai dator
Pentru bucata ta, de-amară, neagră pâine.*

*ROBITULE, de-apururi iertător
Cu pumnii strânși ades a neputință,
În veacuri fost-ai veșnic trudit
Îndestulat mereu cu suferință.*

*MĂRITULE, de-a pururi stătător
Încovoiat de-atâta umilință,
Sortit ai fost ca veșnic veghetor
Al ăstui neam de lungă, veche viță.*

*CREȘTINULE, mereu închinător
La sfintele icoane, cu credință,
La Domnul Dumnezeu biruitor,
La Maica Născătoare-n pocăință,*

*Din spița ta-s și eu, INDURĂTORUL,
Înveșnicit în astă sfântă humă,
PREABUN, SMERIT, CURAT și IERTĂTORUL
A toate câte veacuri îmi dădură.*

*Aicea stau o clipă din vecie
Ca Tine, Iertătorule, pe cruce,
Las de la mine, numai fie bine
Ca-n rai să veșnicesc, când mă voi duce.*

*În mine pus-ai Doamne, toate cele
Ce fac cea viață fie-mi nemurită,
În fapte bune dusă, nu în rele,
Să mărețească clipa cea trăită.*

***

VOI BOURI CU STELE-N COARNE

*Motto: „Nu-s mai BOURI cum fost-au altădată
Ținând în coarne stele din ceresc,
S-au dus demult cu vremea cealaltă,*

Vecii să doarmă-n lutul pământesc"

Mircea Dorin Istrate

*Voi bouri, ce între coarne îmi purtați în mare fală
Stele din înalt cerescuri, dintr-o vreme milenară,
Ca însemne că lumescul de aici, de pe la noi,
Se-mpreună cu cerescul cela dincolo de nori,*

*Voi, aminte ne aduceți de din vremile în care
Noi umblam călcând cu grijă pe a Domnului cărare,
Iar pe-aici, prin aste luturi erau oameni jertfitori
Cu credință-n cela cuget și la nimenea datori.*

*Ei aveau în a lor frunte nenficiații domni de țară
Netemuți de coasa morții când gândeau, că-n vreme iară
Pentru-a țării libertate, vamă da-vor pentru ea
Viața lor, ce pentru-a țară, merită așa ceva.*

*Noi, așa am stat aicea de din timpuri vechi, bătrâne,
Vremi prelungi și-mbucurate din veciile străbune,
Înădînd pe-aicea viața scursă-n maluri de credință
Cu descălecătorii ce-n vremuri, ne-au purtat spre biruință.*

*

*Azi, doar vechile hrisoave ce-s de-acuma prăfuite
Mai vorbesc de voi cei care fost-ați vremuri plămădite,
Din cea dragoste de țară și de neamul cela care,
Fostu-mi-a jertfelnicie pe a timpului cărare.*

*În a cronicilor file, în Columne și în luturi
Voi ați fost învrednicire la acele începuturi,
Ce și-acum, când în aminte ne gândim cu drag la voi,
Vă-ncinstim c-o lăcrimare, marii noștri, dragi eroi.*

*Au pierit demult bourii purtători de stele-n coarne,
Domnii ceia dinceputuri ce-au știut ca să ne toarne
În a sufletului cupă dragostea de neam și țară,
Ca cel simț al libertății niciodată să nu piară.*

*

*Azi, le-aducem închinare, purtătorilor de cruce,
Când gândim c-au fost odată mari troițe-ntr-o răscruce
De istorii, când voit-au din a lor înțelepciune,
Să ne facă țară nouă, ici în margine de lume.*

***

*Ca prin lumea mincinoasă să răzbesc cu fapte bune
Și curat în fața sorții să stau vrednic ca un sfânt,
V-am luat să-mi fiți modele, cuiburi de înțelepciune,
Mărețind în nemurirea unei tainițe de gând.*

Mircea Dorin Istrate

3 februarie 2024

&&&